

СVІІ.

Букуріку, півнику, на току—
И жди жъ мене, дівчино, до року.
—Хиба-бъ же я розуму не мала,
Щобъ я тебе до року ждала!
Хиба—бъ же я зъ розуму изійшла,
Щобъ я собі кращого не знайшла.

Товста. І. Н.

СІХ.

Ой не стукай, козаче, не стукай,
Піди собі иншої помукай.
Ой хочъ знайдешъ съ віньми та зъ волами,
Та не знайдешъ съ чорними бровами;
Хочъ знайдешъ на личко біленьку,
То не знайдешъ на слово вірненьку.
Куди пидешъ—трохи поскучаю....
Присягаю, иншого не маю!
А якъ схочешъ мене покидати,
Не поможе тобі отець, а ні мати.

Чайківка. В. М.

СХ.

«Ви подружечки, ви голубочки,
Ви не знаєте, що за горенько мені,

Що розсердився мій миленький на мене.
Ой бере бере золоті ключі,
Одмикає рубленую комору,
Та бере бере охвицерську зброю,
А ще до зброї шовковий поводі,—
Ой веде веде вороні коні до води.»
Ой у дівчини та чорні брови—
Одїжжає, одїжжає въ велику дорогу.
Ой одумався въ половині дорозі:
— Ой забудь я, забудь нагаечки, на кручку,
Ой у дівчини чорнихъ брівокъ на шнурку:
Я нагаечку у лавоці куплю—
Чорні брови на папері на пишу.
— Пиши, миленькій, на дубовому листу,
Десь мій миленький на калиновомъ мосту;
Люби мене на сонечку, а я тебе въ холодеку.

Щаснівка. К. К.

СХІ.

Ой вийду я за ворота,
Не бере мене охота!
Десь моему миленькому
Та нагальна робота.
Ой нагальна, не нагальна,
Досі, знаю, не гуляє,
Край долини широкої

Кониченька наповнає.

Ой кінъ ирже, води не п'є,

Да дороженьку чче—

Ой Богъ знає, Богъ відає,

Де мій миленький ночує...

Ой ночує мій миленькій

Да въ степу при долині,

Ой прив'язавъ кониченька

Да къ червоній калині.

Ой прив'язавъ кониченька

Да къ червоній калині,

А самъ пійшовъ до дівчини

Та на билиї перини:

Дівчинонько миленькая,

Чи не будешъ ти тужити,

Якъ я пійду государу

Двадцать пять літъ служити?

—Ой не буду жъ я тужити,

Далебі що не буду!

Ти за гору камінную—

Я за тебе й забуду.

Ой виїхавъ козаченько

Да за густі лози,

Обілляли дівчиноньку

Та дрібненькі слези.

Ой виїхавъ козаченько

Та за жовті піскі—

Не взялася дівчинонька
Та ні пити, ні їсти.
Ой виїхавъ козаченько
Та за нові хати,
Стали тую дівчиноньку
Та на вітеръ підіймати.
Ой виїхавъ козаченько
Та за густі ліски—
Оглянеться позадь себе,
Ажъ біжить братъ його пішки:
—Вернись, вернись, пане брате,
Вже батюшка помірає!
—Не вернуся, пане брате,
Хочъ нехай скончає!
—Вернись, вернись, пане-брате,
Вже матушка помірає!
—Не вернуся, пане брате,
Хочъ нехай скончає!
Вернись, вернись, пане брате,
Вже дівчина помирає!
—Буду бігти, коня гнати,
Щобъ живенькую застати.....
Ой вернувся козаченько
Зъ міста зъ-за гони—
Ударили по дівчині
Въ великі дзвони.
Ой стань, коню, стань вороний,

- Ой стань, понасяся,
 Нехай же я по дівчині,
 Хочь Богу помолюся.

Сквира. А. С.

СХН.

Ой пий, коню, сюю воду,
 Говори зо мною,
 А я піду до дівчини
 На тиху розмову;
 Та й сяду я у дівчини
 На білій перині,
 Та й буду я на дівчину
 Пиленько дивиться,
 Та чи буде дівчинонька
 За мною журиться.
 «Та й не буду, козаченьку,
 Далебі не буду—
 Ти за гору, я за другу,
 Та й думать забуду»
 Та не вспівъ же козаченько
 На коника сісти,
 Та не вспівъ же козаченько
 На коника впасти,
 Та й узяла дівчинонька
 Свої дрібні слёзи
 Додолоньку класті.

Не заіхавъ козаченько

За жовті піски,

Оглянеться козакъ назадъ—

Иде дівка пішки:

— «Ой вернися, козаченьку,

Матуся вмірає.»

— «Якъ вернуся, забарюся,—

Нехай Богъ приймає;

Есть у мене меньша сестра,

Нехай поховає.»

Не заіхавъ козаченько

За білі палати,

Оглянеться козакъ назадъ,

Иде рідна мати.

«Ой вернися, мій синочку,

Дівчина вмірає.»

«Треба, брате, коня гнати,

Щобъ свою дівчину

Ще живу застати.

Не застану я живої,

Застану на лаві;

На застану я на лаві,

Застану у ямі....

Лежить моя дівчинонька

Якъ тихая пані.

СХІІІ.

Розвивайся, сухий дубе,
Вь-ночі морозъ буде—
Убірайся ти, козаче,
Завтра походъ буде.

Ой хочъ морозъ буде,
То я й розівьюся;
Хочъ у завтра походъ буде,
То я й уберуся.

Розвивайся, сухий дубе,
На чотирі листи—
Любивъ козакъ три дівчини,
Немає й користи.

Ідна пішла вь осінь заміжъ,
Друга у м'ясниці,
А третя, чорнявая,
Пішла у черниці.

А вь черницяхъ добре жити,
Легенько робити,
Тільки серденьку догана—
У чорнімъ ходити!

Ходитиму у чорному,
Скажуть: ледащиця!
Ходитиму у білому,
Скажуть: чепуриться!

Тараша. І. Н.

CXIV.

Иду лугомъ, пісьню пію:
Розвивайся луже—
Сватай мене, вдовинъ сину,
Люблю тебе дуже.

Та сватай, та сватай,

Та присилайся—

Ой ще слава не пропала,

Що вірно кохався.

Заліцявся, не цурався,

Казавъ: моя буденъ....

А тепера зъ ниніми

Якъ голубка гудешъ.

Нехай гуде, нехай гуде,

Колись нагудеъся;

Понадется мені въ руки,

Все тее минеться.

Якимівка. I. Н.

CXV.

Дубе, дубе кучерявий,

Верхъ на тобі рясний—

Якъ ти мені, вражий сину,

Словами некрасний!

Слова твої ласкавії,
А чортова думка—
Поки тебе не любила,
Була якъ голубка.
Гула, гула голубонька,
Полетіла въ поле,
Набачила кубелечко,
Де качка несеться:
Перечула черезъ люде,
Вражий синъ сміється.
А хочъ смійся, хочъ не смійся,
За сміхъ тобі буде!
Сімъ рікъ трясця труситеме
И смерти не буде!
На постелі лежатимешъ,
Смерти бажатимешъ,
Якъ дамъ тобі зъ-тиха лиха,
То ти й не знатимешъ.
А хочъ я дамъ, хочъ не я дамъ,
Такъ дасть моя мати—
Тобі таки лихо буде
Изъ нашої хати.
Ой хочъ я дамъ, хочъ не я дамъ,
Такъ дасть моя тітка—
Що в'яжишся, сучий сину,
Якъ у косі квітка.

Хоролъ. Д. Л.

CXVI.

Навідала гніздечко,
Де утка несеться:
Перечула черезъ люде,
Що ледаче сміється.
Ой хочъ смійся, хочъ не смійся—
За сміхъ тобі буде:
Сімъ годъ трясця труситиме,
Та й смерти не буде,
У постелі лежатимешъ,
Та й смерти бажатимешъ,
У чужої матусеньки
Води прохатимешъ:
«Ой дай мені, чужа мати,
Хочъ води напиться—
Пусти дочку на вулицю
Хочъ подивитись:
—«Стоить вода у кубочку—
Коли хочъ, напийся;
Сидить дочка крій віконця—
Коли хочъ, подивися.»
—«Холодная твоя вода
У зуби заходить;
Хорошая твоя дочка
Підъ мислі підходить.
Куповавъ я твоїй дочці

Дорогі наряди,

Було въ мене два города,

Теперь нема й гряди.

Куповавъ я твоїй дочці

Яблучки й горішки,

Було въ мене пара коней,

Хожу теперъ пішки

Чому дуба не рубати,

Бо дубъ дуплинистий—

Чому хлопцівъ не дурити,

Бо хлопці дурноваті

Щаснівка. К. К.

СХVII.

—Червоная калинонька,

Білее деревце:

Чомъ не ходишъ, не говоришъ,

Мое миле серце?

—Таку собі, моя мила,

Натуроньку маю,

Що якъ сяду біля тебе,

То все й забуваю.

—Знаю, знаю, мій миленький,

Чого забуваєш:

Перечула черезъ люде—

Иншу кохаєшъ.

—Я иншої не кохаю,

Мислоньки заносять;

Я у неї й не буваю,

А мене все просять. —

Летівъ орелъ по надъ моремъ

Та й сівъ води пити:

Ой якъ тяжко убогому

Багату любити!

Ой якби ти, моя мила,

Мене та любила,

То на що намъ те багатство,

На що грошей сила?

—Бодай тебе, мій миленький,

Ворота прибили,

А що бъ тебе після мене

Инші не любили.

Бодай тебе, мій милелький,

Въ землю закопали,

А що бъ тебе після мене

Инші не кохали.

Бодай тебе, бодай мене,

Бодай насъ обое!

Навіщо ми породились,

На велике горе?

Усі сади зеленіють,

Тільки суха слива;

Усі люди щастливі,
А я нещаслива.

Хоролъ. Д. Л.

СХУІІІ.

Ой ти поле мое, поле чистее,
Ти долина моя, ти глибокая!
Чомъ на тобі, та долинонька,
Та не родить и трава?

✓ Родить трава-мурава,
Гіркий білий полинь....
Ой полиню, полиночку,
Гіркий біленький!
Ой безъ тебе, полиню,
Більше й поля нема—
Ой десь тебе, милий друже,
Досі й дома нема.

У периночкахъ лежу
Та й на милого гляжу:
Охъ щъ жъ се прийшовъ за розбійничокъ,
Чи прийшовъ до душі полюбовничокъ?
Ой чи битися, чи миритися,
Чи прийшовъ до душі розпроситися?

—Ой не битися,

Не миритися,

Да прийшовъ же я

Роспроситися:

Чи дозволишъ, серце,

Оженитися?

—Женись, женись, мій дружокъ,

Бери дівицю розкрасавицю,

Свою прежнюю полюбовницю.

Щаснівка. К. К.

СХІХ.

Уже світъ біленький,

Иде мій миленький;

На порігъ ступає,

Шапочку здіймає,

Й добридень дає.

—Здоровъ, здоровъ, варваро,—

Де ти, варваръ, ходишъ,

Де ти варваруєшъ?

—Ходивъ я по ділу:

Знайшовъ собі милу.

Чужа мила краща,

Чужа мила лучча:

Личко биленьке
 И на слова вірненька,
 У вушахъ сережки,
 Въ подолахъ мережки,
 Въ червонімъ намисті—
 Вона мені підъ мислі,—
 Въ китаевій юпці—
 Вона мені й на думці.

Щасівка К. К.

СХХ.

Ой вийду я на горбочокъ,
 Та гляну я на ставочокъ:
 Щука риба грає....
 Вона пару має,
 А я молода гуляю,
 Собі пароньки не маю —
 Якъ давъ мені Господь долю,
 Я й пустила за водою....
 «Пливи, доле, за водою,
 А я буду за тобою.
 Якъ вплинешъ на той бочокъ,
 Подай мені голосочокъ.»
 — «Не плачъ, мила, не журися,
 Ще жъ я молодъ не женився;

А якъ буду женитися,
 Прийди, серце, дивитися;
 А якъ буду вінчатися,
 Прийди, серце, прощатися;
 А якъ буду на посаді,
 Прийди, серце, на досаді;
 А якъ буду виїздити,
 Прийди, серце, пиво пити.
 — «Твое пиво та й не вѣ диво—
 Дивні мені слова твої:
 Що ти не мій, я не твоя...
 Розлучниця сестра твоя!
 Розлучила насъ зь тобою,
 Якъ рибоньку изъ водою.

Хоролъ. Д. Л.

СХХІ.

Ой я зь броду беру воду,
 Не доберусь до дна—
 Ой я вѣ батька одиниченька була,
 Та не знаю й добра.
 Не такъ добра, не такъ добра,
 Якъ згіршого лиха:
 Якъ не вийду на вулицю,
 До й вулиця тиха.
 Всі дівочки тихо сидять,
 А я все жартую—
 Десь на свою головоньку
 Потугоньку чую.

Сьогодні я у Шаснівці,
 Завтра помандрую —
 Ой я тобі, подружечко,
 Жениха подарую.
 «Даруй, даруй, подружечко,
 Аби не ледащо;
 Хоч битиме мене мати,
 Да знатиму за що.
 Брешешъ, брешешъ, подружечко,
 Ти не подаруєшъ;
 Якъ вінъ піде въ Кримъ за сіллю,
 За імъ помандруєшъ.
 Якъ вернеться зъ Криму до-дому,
 Сімъ разъ поцілуєшъ.

Шаснівка. К. К.

СХХІІ.

Ой не вийся хмілю
 Та по-надъ водою,
 Повийсь по тичині:
 Чутко, видно миленького,
 Якъ иде одъ дівчини.
 Въ свистілочку грає,
 Жалю завдає:
 Мое серденько на чотирі грані,

Якъ ножикомъ крає,
Одріжъ мені, моя подруженько,
На станъ полотенця,
Щобъ ти не стояла зъ моімъ миленькимъ,
Не краяла серця.
Одріжъ міні, моя подруженько,
Хочъ на рукава,
Щобъ ти не стояла зъ моімъ миленькимъ,
Бо ти стерво лукава!
Одріжъ міні, моя подружечко,
На цілу сорочку,
Щобъ ти не стояла зъ моімъ миленькимъ
Въ вішневімъ садочку.

Щаснівка. К. К.

СХХІІІ.

Ой у полі дві тополі,
А вь козака дві дівчини—
Одна другої питається:
—Подружечко-одволого,
Одволожи живота мого:
Чи була ти на улиці,
Чи бачила жениха мого?
—Ой якже бь я не бачила,
Коли вечірь зъ імь простояла?

Тебе питавъ, тяжко здихавъ:
 »Чомъ милая не виходила.«
 —Ой дамъ тобі, подружечко,
 На рукава полотенечко—
 Не стій, не стій зъ моімъ милимъ
 Да й не суши мого сердечка.
 —Гуляла я зъ твоімъ милимъ,
 Таки жъ я зъ нимъ нагулялася,
 Що хотіла, те й зробила—
 Таки зъ ёго й насміялася.
 —Бодай тобі, подружечко,
 Та виїли комари очі,
 Що ти мого миленького
 Продержала до півночі.

Київ. А. Л.

СХХІV.

Одскочивъ обручъ
 Коло бовдура,
 Розсердилась на мене
 Моя подруга.
 «Бий мене, подруго,
 Я й нахилиюся—
 Я зъ твоімъ женихомъ,
 Не наговорюся».
 Одскочивъ обручъ

Та коло барила:
 Щось на мене подруга
 Та наговорила.
 Наговорила вона
 Та й навлопотала,
 Що я зь її женихомъ
 Дівовання потеряла.
 Бий же мене, подруго,
 Я й нахилюся—
 Я зь твоїмъ женихомъ
 Й не наговорюся».

Щаснівка. К. К.

СХХV.

Якъ у саду такъ и въ лісі
 Соловейко на орісі,
 Соловейко на калині—
 Десь мій милий на Вкраїні;
 На конику поїжжає,
 На сонечко поглядає:
 «Чи виско сонце сходить—
 Чогось мила смутна ходить...
 Знати милу по личеньку,
 Що не спала всю ніченьку;
 Знати милу по білому,
 Що плакала по милому.

Запрягайте коня въ санки,
 Поїду я до коханки—
 Запрягайте коня въ дрожки,
 Поїду я до ворожки.
 Ворожечка правду скаже,
 Съ кимъ мій милий спати ляже:
 Чи зъ тією удовою,
 Хорошою молодою,
 Чи зъ моею подругою,
 Зъ невірною, зъ лукавою!

Щаснівка. К. К.

СХХVI.

Широкая та улица
 Очеретомъ перетикана—
 Чорнявая та одъ білявої
 Козаченька перекликала.
 —Сестро Прісько, сестро Прісько,
 Чи була ти та на улиці,—
 Ой чи була ти та на улеці,
 Чи бачила жениха мого?
 —Хочъ бачила, не бачила,
 А таки зъ нимъ та постояла:
 А де були та вірніі слова,
 То всі я зъ нимъ перемовила.

—Бодай тобі, подруженько,
Та випили комарі очі,
Щобъ ти не стояла зъ моімъ миленькимъ
Изъ вечора та до півночи.

«Широкая та уліця—

Кінъ вороний спотикається:

Чогось мені молодому

Тяжко важко вздыхається.

Не бий коня по голові,

То не буде спотикатися:

Не люби по три дівчини,

То не буде вздыхатися.

Одну руду, другу білу,

А третюю та чорнявую;

Съ чорнявою вечіръ стою,

Зъ білявою обнімаюся,—

Съ чорнявою вечіръ стою,

Зъ білявою обнімаюся,

А зъ рудої, якъ зъ дурної,

Що-вечера насміхаюся.»

Хоролъ. Д. Л.

СХХVІІ.

Ой темная та ніченька,

Ой темная та невидная:

Ой де будемъ почувати,

Голівонька моя бідная?

А чи въ лузі, а чи въ плузі,
 Чи въ зеленій діброві,
 Чи въ тієї дівчиноньки,
 Чи въ тієї молоді,
 Що въ єї та чорні брови?
 Широкая дороженька,
 Та чогось мій кінь спотикається:
 Ой десь моя дівчинонька,
 Ой десь моя молодая
 Въ гості сподівається
 Не бий коня въ головоньку,
 До не буде спотикатись;
 Не підпечаль дівчиноньки,
 Не підпечаль молоді,
 До не буде сподіватись.
 Широкая доріженька,
 Очеретомъ перетикана:
 Ой се жъ моя дівчинонька,
 Ой се жъ моя молоденька,
 Усю челядь нерекликала.

Щаснівка. К. К.

СХХVІІІ.

«Да все гори да все гори,
 Да все улиці піщаві:
 Підбивъ ніжки, ходя ніжки,
 А до дівчини чорнявої.

Ой чорняву зь душі люблю,
На біляву залицяюся,
А зь рудої, що зь дурної,
Що-вечера наслідуюся.

Ой чорнява ложки мие,
Білявая усміхається,
А рудая, що дурная,
Слізеньками обливається.

Ой чорнява тютюнъ кришить,
Білявая да й накладає,
А рудая, що дурная,
Бере тютюнъ да й розкидає».

* * *

Есть у полі дві тополі,
Й одна одну розколихує—
Подружечка вь подружечки
Одна вь одної вишпитує:

Чи була ти, подружечко,
А сей вечір да на улиці,
Чи бачила, подружечко,
А ти мого жениха вь очі?
—Ой якъ же я не бачила,
Що вечір да простояла.
Вечір стою, тяжко здихаю,
Чомъ серденько не виходить?
—Бодай тобі подружечко,

Та ви́ли комарі брови,
 Щобъ ти не стояла зъ моїмъ другомъ
 Да й на розмові!
 Бодай тобі, подружечко,
 Да ви́ли комари очи,
 Щобъ ти не стояла зъ моїмъ другомъ
 Да до півночи.

Трошки́вка. І. Н.

CXXIX.

Ой зі́ма, зі́ма
 Морозова́я,
 Прошу́ жъ я тебе,
 Не зморозь мене,
 Съ походу́ йдучи,
 Коня́ ведучи.
 Що вь́ мого коня́
 Коси́ плетуться,
 Вь́ мене молодця́
 Кудерки́ вьються—
 За мо́ї кудрі́
 Дівчата́, бьються.
 Ой ви́ дівчата́,
 Ви́ голубья́та,
 Ви не бийте́ся,
 И не лайте́ся

За мои кудрі—
 Та й поділяйтеся.
 Що въ мене кудрі
 Не самовиті,
 А въ мене кудрі
 Шовкомъ повиті,—
 Шовкомъ повиті,
 Совгою влиті—
 Дівчать дурити.
 Що въ дівчать ума
 Й за шелягъ нема,
 А въ козака умъ
 Якъ на морі шумъ!

Черняхівъ. М. В.

CXXX.

Ой не ходи, Грицю,
 На тую вулицю,
 Бо на тій вулиці
 Дівки чарівниці.
 Тільки одна Галя
 Та чарівъ не знала:
 Въ неділеньку рано
 Зілячко конала,
 А у понеділокъ
 Та перемивала,

А у вівторокъ
 Зіллячко варила,
 А у середу
 Гриця отруїла.
 Прийшла п'ятниця,
 Заховали Гриця...
 А у суботоньку
 Гриця поминали,
 А въ недиленьку
 Мати дочку била:
 «Нащо ти, суко,
 Гриця отруїла?
 — Та нехай же, мати,
 Гриць ні людямъ, ні мені—
 Та нехай Гриць пріє
 У сирій землі!
 Тільки Грицю треба
 Саженья земля,
 Та чотирі дошки—
 Спасенія трошки.
 Въ понеділокъ рано
 Піду до могили,
 Якъ тії мерци
 Говорять безъ сили.
 — Булобъ тобі, Грицю,
 Насъ трохъ не любити,

Далибъ тобі, Грицю,
У світі пожити.

Шаснівка. К. К.

СХХХІ.

Ой вийду я за нові ворота,
Гуляю, гуляю,
Волоські горішки
Лузаю, лузаю.
Роскупшу я волоський горішокъ
Та вийму ядерце—
Вийди вийди, молода дівчино,
Потішъ мое серце.
Серце мое ретивее,
Слово не правдиве!
Слово не правдиве,
Звичаю не знає..
По горахъ по долинахъ
Туманъ облягає,
А потому туманочку,
Сивъ голубъ літає;
Вінъ літає-буркотає,
Голубки шукає.
Якъ полетівъ сизий голубонько
Щирими борами,
Та зустрівся сивий голубонько
Зъ буйними вірами:

«Ой ви вітри, ви буйніі,
 Ви всюди буяли:
 Чи не бачили сивої голубки
 По міжъ голубами.»
 — «Хочъ бачили, не бачили—
 Не знаємъ, якая.»
 — «Вона сиза сизокрила,
 Личко якъ калина;
 Якъ вийде за нові ворота,
 Усій челяді мила.
 Дівка красна, въ єї коса руса,
 Въ косі лента в'ється,
 А за тую молоду дівчину
 Два козаки б'ється.
 Одинъ вірний вірнесенський,
 А другий вірнійший;
 Що вірного забрали въ москалі,
 Вірнійший zostався,
 Узявъ дівку за білую ручку,
 Пішовъ повинчався—
 Ой щобъ слава не пропала,
 Що рікъ женихався.
 Женихався, та не насміявся,
 Казавъ: моя буде!
 А тепера за іншими
 Якъ голубка гуде...
 Нехай гуде, нехай гуде,—

Вона нагудеться:

Я піймаю, приборкаю—

Ій все те минеться.»

Щаснівки. К. К.

СХХХІІ.

Ой по горахъ прямо по долинахъ

Сивий голубъ літає;

Ей літає прямо, воркотає,

И вінъ голубки питає.

Ей зострівся сивий голубонько

Изъ буйними вітрами:

—Ой ви вітри весельне-буйніі,

Ви далеко бували:

Ой чи не чували, ой чи не видали

А голубки моеї?

—Ой хочъ ми чували, ой хочъ ми видали,

Та не знаємъ, якъая.

—Охъ моя голубка сива сизокрила

Изъ сивими голубами.

Сидить собі сива голубонька,

Сидить собі зъ бережечку,

Ой умивається сива голубонька

Холодною водою;

Ой утерається сива голубка

А русою косою;

Охъ и протира свое біле **личко**
Шовковою хустиною.

Дісовичі. І. Н. Зр. Метл. 105—106.

СХХХV.

«Куди вітеръ віє,
Туди я хилюся;
Що люде говорять,
А я не боюся—
Що я козаць холость
Та ще й не женюся.
Нема мені пари
Та усій отарі,
Тільки мені й пари,
Що дівчина Галя.
Пійшла у садочокъ
Ирвать ягідочокъ;
Ягідъ не нарвала,
Грушокъ назбірала.
Назбірала грушокъ
Повненький хвартушокъ:
Й сама я не знаю,
Що чинити маю:
Чи сісти поісти,
Чи милому 'днести...
Милому однести—

Черезь річку брести;
Самій сісти істи--
Чудно мені буде;
А милому 'днести—
Судитимуть люде.
Коли бь я зозуленька,
Добь я крильця мала;
Добь я сюю Щаснівку
Кругомь облітала.
Я бь свого милого
По шапці пізнала;
Не такь ще по шапці,
Я кь по козирочку:
У мого миленького
Брови на шнурочку.

Щаснівка. К. К.

CXXXVI.

Та не сплять мої очі
А ні вь день, а ні вь ночі—
Черезь тебе мила,
Що-вечора йдучи.
Та колибь мені, моя мила,
Орловії крила, соколові очі,
До я полинувь би
До тебе и вь ночі...

Та й сяду я паду
 Въ вішневому саду:
 Чи не вийде моя мила
 Мені на пораду.
 «Ти соколе ясний,
 Мій милий прекрасний,
 Який ти вродився
 На світі безщасний!
 Вороги тяжкі,
 Сусіде близькі,
 Покопали ями
 Глибокі підъ нами.
 А ми покопаємъ
 Глибшими ярами—
 Нехай пропадають
 Воріженьки самі.»

Щаснівка. К. К.

СХХVІІ.

«Не ходи, гусаринь,
 Зараній до мене;
 Та не роби слави
 На себе й на мене».
 Була, була слава—
 Теперъ поговори
 Та на ту дівчину,

Що чорнії брови.
 — Ой сядь же ти, мати,
 Крій віконечка прости, —
 Та одчини, мати,
 Кватирку одъ ринку, —
 Подивися, мати,
 Хто ходить по ринку. —
 — По містечку ходить
 Поручикъ маленький;
 А за поручикомъ
 Лакей молоденький
 Вероного копя
 За поводи водить.
 Вінъ свого пана
 Покірненько просить:
 «Пусти мене пане
 Зъ полку до дому,
 Бо вже розігрався
 Цей кінъ підо мною;
 Плаче та ридає
 Дівчина за мною,
 Що не вручивъ я
 Дівчини нікому...
 Тільки жъ уручивъ я
 Товарищу своєму,
 Товарищу своєму —
 Своєму братіку рідному...

А в мене дівчина
 Та як повна рожа;
 Як заговорить —
 До як в дзвін задзвонить,
 Ой як заспіває —
 Як в орган заграє,
 А як засміється —
 До й сад розів'ється.»

Щаснівка. К. К.

СХХХІІІ.

Ой на воді два лебеді,
 Обидва биленькі;
 А в дівчини два козаки,
 Обидва вірненькі.
 Один лебедь дуже білий,
 Другий ще й біліший;
 Один козак дуже вірний,
 Другий ще й вірніший.
 Один сидить кінець стола,
 Листоньки читає;
 Другий сидить у порога,
 Дівчини питає:
 — Дівчинонько, сіра утко,
 Чи сватати хутко?
 — Козачень-кубарыночку, —

Хочь у неділечку.

— Дівчинонько, повна роза,

Въ неділю нехоже,—

Пожди серце до осени,

До й Бігъ поможе.

Щаснівка К. К.

Щаснівка К. К.

СХХХІХ.

Хожу, блужу, гірко плачу—

Кого люблю не побачу...

Та не бачивъ дівчини,

Та не бачивъ рібчини;

Ой хочъ побачивъ—проминула,

Галочкою пролинула.

Товаришу, злий вороже,

Скарай тебе гризний Боже!

Що зо мною гуляєшъ,

Та й дівчину одбивасешъ.

Пійду я юлоньками,

Сидять люди пароньками;

А я плачу, ридаю—

Собі пари не маю.

Дівчинонька молоденька,

Скажи матюнці стихенька.

Ще матюнці не сказала,

Матюнька вже й відгадала,

Та люби жъ мою донечку;
 «Та ходи жъ, мій синочку,
 Дамъ тобі талера,
 Дамъ тобі другого молодцю.»

Щаснівка. К. К.

CXI.

Ой ти селезень
 Смутень, невесель,—
 Смутень не/весель
 Та й нерадостень.
 Ой якъ же мені
 Веселому бути,—
 Веселому бути,
 У радості жити:
 Учора зъ-вечора,
 Утюнка була,
 А сёгодня нема—
 Десь застрелена.
 Не жаль же мені
 Колибъ на воді,
 А то у лісочку
 На жовтімъ пісочку,
 Въ шовковій траві
 Пір'ячко її.
 Ой ти козаче,
 Смутень, не весель,—

Смутенъ не весель
 И не радостенъ.
 «Ой якъ же мені
 Веселому бути,—
 Веселому бути,
 У радості жити:
 Учора изъ-вечора
 Дівчина була,
 Сьогодні немає—
 Десь засватана.
 Не жаль же мені,
 Колибъ на стороні,
 А то черезъ двіръ,
 Та й товаришъ мій!..
 По водицю йде—
 На добридень дає;
 А зъ водою йде—
 Та жалю завдає.
 А я зъ жалю відерця побью,
 Тобі молоденькій славоньку зроблю.

Щаснівка. К. К.

СХІІ.

Сидівъ голубъ на дубочку,
 Голубка на дульці:

«Скажи, скажи, серце, правду,

Що въ тебе на думці?

Знаю, знаю, що думаєшъ,

Знаю, що гадаєшъ...

Самъ я знаю, й люди кажуть,

Що иншого маєшъ.»

Коли не хочь, мое серце,

Дружиною бути,

То дай мені таке зілля,

Щобъ тебе забути.

«Есть у мене таке зілля,

Близько перелазу—

Якъ дамъ тобі напиться,

Забудешъ відъ разу.»

«Буду пити, буду пити,

Ні каплі не спущу!

Тоді тебе я забуду,

Якъ очі заплющу...

Буду пити, буду пити,

А хочъ черезъ силу!

Тоді тебе я забуду,

Якъ ляжу въ могилу».

Литівъ орелъ но підъ небомъ,

Та литючи й крикнувъ—

Любивъ козакъ дівчиноньку,

Поки й світъ покинувъ.

Лубні. Д. Л.

СХІІ.

Ой лугами йду, берегами йду,
А ти, луже, розвивайся—
Що у дівоньки чорні брівоньки,
Ти, козаче, не вважайся.
Бо якъ будешъ ти, козаченько,
На чорні брови вповати,
До не будешъ ти, козаченьку,
Своею смертю умірати.
Та померъ козакъ, та померъ козакъ
У недільку вранці,
Положили козаченька
У світлиці на лавці.
Та померъ козакъ, та померъ козакъ
И тихая ёго мова...
Зостається кінь вороний,
Ще й яспая ёго зброя.
Тіло несуть й коня ведуть—
Кінь голівоньку клонить;
За імъ иде та дівчинонька—
Біли рученьки ламлить.
Ламли, троци, та дівчинонько,
До мезинога пальця—
Та не буде вже та козаченька,
Такого хлопця коханця.
Що скрипочка зъ василечка,

По-міжъ чужиною.
 Самъ же я не знаю,
 Що робити маю;
 Чи мені втопитись,
 Чи назадъ вернутись,
 Чи листи писати,
 До милої слати;
 Якъ буду писати—
 Будуть люди знати,
 А лучче самому
 Іхать одвідати.
 Писавъ би я листи,
 Паперу немає:
 Засилавъ би листи—
 Дороги не знаю.
 Ой лучче пійду я
 Та самъ одвідаю.»

Щаснівка. К. К.

CXLV.

Ой десь наші милодани
 Живуть за водами,
 Що-ранку, що-вечора
 Пливають селезнями,
 Пливи пливи, та селезню,
 Розгопай водою,

Та накажи мойму роду,
Що я сиротою.

Якою сиротою я въ світі zostався:

Посватано молоду дівчину,

Що я женихався.

Женихався, не посміявся,

Казавъ: моя буде,

А тепера за иншими

Якъ голубка гуде.

Нехай гуде, нехай гуде,

Вона нагудеться,

Я піймаю, приборкаю,

Ій все те менеться.

* * *

Бодай же ти, козаченьку,

Не діждавъ ловити!

Нема въ тебе стілько худібоньки,

Щобъ за мене платити.

Тільки въ тебе й худібоньки,

Що біла кобила,

Та й ту продавъ, жупанъ набравъ,

Щобъ я полюбила.

Тільки въ тебе й худібоньки,

Що сее лопатко —

Батько добрий, мати добра,

Лукаве дитятко!

Не сіявши, не оравши,
 Саме жито родить:
 Козаченька я не чарувала,
 Самъ до мене ходить.
 Ой я ёго не чарувала,
 Хиба моя мати:
 Брала воду зъ тихого броду
 Ёго наповати;
 Брала пісокъ зъ підъ білихъ ніжокъ,
 У печі палила,
 Щобъ ёго душа, щобъ ёго тіло
 Та до мене легіло.
 Ой не чаруй, мати,
 Козака до мене,
 Буде слава, будуть поговори—
 На ёго й на мене.

Щаснівка. К. К.

CXLVI.

— Чи я тобі не казала,
 А стоячи підъ копицею:
 Не їдь, не їдь вь велику дорогу,
 Бо застанешъ удовицею.
 — Любивъ тебе дівчиною,
 Люблю й молодицею;

Ой хочь буду сімь рікь ждати,
Чи не будешь удовицею.

Хоролз. Д. Л. Зр. Морд. 181.

CXLVII.

Коло млина, коло броду
Пило два голуби воду;
Напилися, полинули,
Крилочками стрепенули, —
Крилочками стрепенули,
Любовь свою спомъянули:
Ви любощи, ви милощи,
Горше серцю оть болести!
Оть болести прохожуся,
Одь любви занужуся.
Ой піду я підь віконце:
—Добривечірь, мое сердце!
Ой чи ти спишъ, чи такъ лежишъ,
Чомъ до мене не говоришъ?
—Ой рада бь я говорити,
Лежить нелюбъ, буде бити;
Я молода якъ ягода —
Лежить нелюбъ якъ колода;
Я молода якъ ясний день —
Лежить нелюбъ якъ сухой пень;
—Вбью нелюба якъ голуба!

— Чи ти вдаришъ, чи не вдаришъ,
Тільки мені життя збавишъ,
Чи ти влучишъ, чи не влучишъ,
А зъ нелюбомъ не розлучишъ.

Магорищина. Д. Л.

СXLVIII.

Зелена оріщина
Одъ сонця зав'язала—
Молодая дівчинонька
Козакові світъ зав'язала.
Зав'язали вечірниці,
Молодіі молодиці....
То й горе жъ тому козакові,
Въ чистімъ полі единому,
Да й съ коника не злізає,
Съ стрімень піжокъ не виймає,
До милої підіжжає:
«Добривечірть, моя мила,
А чи ти спишъ, чи що робишъ,
Що й до мене не виходишъ?»
— «Ой рада бъ я къ тобі вийти,—
Сидить нелюбъ, буде бити.»
— «Я нелюба забью зъ лука,
А тобі жъ изъ нимъ розлука.»
— «Ой чи вдаришъ, чи не вдаришъ—

Ой ти жъ мені життя збавишъ,
 Ой чи влучишъ, чи не влучишъ—
 Ой мене зъ нимъ не разлучишъ.»

Тараша. І. Н.

CXLIX.

Коло річки, коло броду
 Пило два лебеді воду,
 А напившись стрепенули,
 Въ чисте поле полинули,
 Про любові пом'янули,
 Тяжко важко издихнули.
 Добре тому, хто любиться,
 Якъ день да нічъ не журиться,
 Изъ коника не зсідає,
 Зъ стремень ніжокъ не виймає;
 Підбіжжає підъ ворота
 «Вийди, мила, краща злота!»
 Підбіжжає підъ віконце:
 «Вийди, мила, краща сонця,
 Добровечіръ мое серце,
 Промовъ мені хочъ словце.»
 — «Ой рада бъ я говорити—
 Лежить нелюбъ, буде бити.»
 — «Захилися хочъ за стіну,
 Я не люба зъ ружжа вистрелю;

Захилися хочъ за кучу—
 Я нелюба зъ ружжа влучу.»
 —«Ой чи влучишъ, чи не влучишъ—
 Користоньки не получишъ;
 Ой чи вдаришъ, чи не вдаришъ—
 Тільки мені життя збавишъ.
 Бери коня и сідельце,
 Ідь изъ двора, мое серце;
 Бери коня и всю зброю,
 Ідь изъ двора, чортъ зъ тобою.»

Щасливка. К. К.

CL.

Зелена моя ліщинонька
 Одъ сонця зав'язала:
 Молодая дівчинонька
 Козакові світъ зав'язала.
 Ой хочъ зав'язала, хочъ не зав'язала,
 Гулять ёму заказала.
 Ой діждуся я вечерини,
 Та й піду я до дівчини.
 —Ой здорова, моя чорноброва,
 Чомъ до мене не говоришъ
 Ні словечка, ні привіта?
 —Ой рада бъ я говорити,
 Не спить нелюбъ, буде бити.

—Відсуньсь, мила, відъ пелюба,
Нехай встрелю, якъ голуба.
Одчини, мила, віконечко,
Промовъ, мила, хочъ словечко.
—Ой рада би жъ я та й говорити—
Не спить нелюбъ та й буде бити.

Приятнівка. М. В.

СЛІ.

Ой по Дону й по Дону,
По шикорому Дону,—
Охъ изъ Дону, зъ Дону
Й поширокому Дону,—
Ой тамъ плавало судно,
Позолочуване дно.
Ой у тому у судні
Сімъ сотъ донцівъ молодцівъ;
А міжъ ними отаманъ,
Чорноморець Иванъ!
Чорноморець Иванъ
Чорні кудрі росчесавъ,—
Чорні кудрі росчесавъ
Та й на юлицю пішовъ,—
Да й на юлицю пішовъ,
Полюбовницю знайшовъ,
Полюбовницю знайшовъ,

И до вдови вінь зайшовъ:
 «Ой ти вдова молода,
 Чи підешъ ти за мене?
 —Ой не піду за тебе,
 Бо сватавъ богатний тебе,
 Сватавъ богатний тебе,
 А ще й кращий одъ мене.
 Винявъ Иванъ гострий мічъ,
 Знявъ головку їй ись плічъ.
 За вдовину голову
 Пішовъ Иванъ у тюрму.

Дударі. I. III.

СЛІІ.

Ой у полі оранда стояла,
 Крій оранди Маруся гуляла,
 Чорнимъ шовкомъ голівку зв'язала,
 Трехъ козаківъ изъ полку бажала.
 Приїхало три козаки зъ полеу,
 Розв'язали Марусі головку.
 Одинъ каже: я Марусю люблю,
 Другий каже: я за себе візьму,
 Третій каже: я повинчаюся.
 «Ой хто мені трій-зілля достане,
 Той мені дружиною стане.»
 Одинъ каже: я коней не маю,
 Другий каже: дороги не знаю,

Третій каже: три коні на стані.
Одинъ коникъ якъ воронъ чорненький,
Другий коникъ якъ голубъ сивенький,
Третій коникъ якъ лебідь біленький;
Однимъ скочу, до моря доскочу,
Другимъ скочу, море перескочу,
Третімъ скочу, до зілля доскочу.
Якъ ставъ козаць трій-зілля копати,
Стала ёму возуля ковати:
«Годі тобі трій-зілля копати,
Иди своєю марусю ховати.
«Оце жъ тобі Марусю, весілля—
Не посилай козака по зілля.»

Калита. М. А.

CLIII.

Маруся Маруся недужа лежала,
Марусина трій-зілля бажала:
«Ой хто мені трій-зілля достане,
Той зо мною на вінчані стане»
Обізвався козаць молоденький:
Ой е въ мене три коні на стані—
Воронимъ конемъ до моря доїду,
Сивимъ конемъ море переїду,
Білемъ конемъ до зілля доїду.»
Ой ставъ козаць трій-зілля копати,

Стала ёму зозуля ковати:

«Покинь, козаче, трой-зілля копати,

Вже въ Марусі весілля у хати.

Ой сівъ козакъ на білого коня,

Да й прихавъ до тестевого двора:

—Ой чи можно, тестю, у двіръ коня ввести?

—Можно, зятю, прошу й не гнівайся.

—Ой чи можно, тестю, коня въ стійло ввести?

—Можно, зятю, прошу й не гнівайся.

—Ой чи можно, тестю, коню й овса дати?

—Можно, зятю, прошу й не гнівайся.

—Ой чи можно, тестю, въ світлоньку ввойти?

—Можно, зятю, прошу й не гнівайся.

—Ой чи можно, тестю, дле Марусі сісти?

—Можно, зятю, прошу й не гнівайся.

—Ой чи можно, тестю, зъ ручки перстень зняти?

—Можно, зятю, прошу й не гнівайся.

—Ой чи можно, тестю, зъ плечъ головку зняти?

—Ой не можно, зятю, прошу й не гнівайся.

Эй, ой я думавъ, да що вітеръ шумить,

А то жъ Марусена съ плечъ головка летить.../

Де Маруся впала, тамъ церковка стала;

Де рученьки впали, тамъ три свічки стали.

CLIV.

Чорна хмара настунає
Та й стала гриміти—
Перестаньмо, товариші,
На той край ходити,—
Перестане козаченька
Дівчина любити;
Нехай же насъ перестануть
Вороги судити.
Вірно ходи, вірно люби,
Вірно женихайся,—
Вона мене осудила,
Я й не сподівався!
«Не я жъ тебе осудила,
Судять же насъ люде:
Изъ нашого женихання
Нічого не буде.
Изъ нашого женихання
Ні слова, ні вжитку,
Карімъ очамъ спання нема,
Н жкамъ одпочинку;
Карі очі не всипляють,
Ніжки не 'ддыхають,
Якъ прийду я додомуньку,—
Усі бьють та лають.
Нехай вони бьють и лають,

Вони знають за що:
Полюбила дівчинонька
Козака ледащо.»
Ой морозе морозенько,
Не морозь проса—
Мандрувала дівчинонька
За козакомъ боса.
Ой тимъ вона мандрувала—
Їго сподобала,
Ой тимъ вона світъ сходила—
Бо вірно любила.
Иде козакъ дорогою,
Въ свистилоньку грає,
За імъ иде дівчинонька—
Плаче та ридає.
«Перестань же, козаченько,
Въ свистилоньку грати—
Нехай и я перестану
Слізоньки втирати.»

Щаснівка. К. К.

CLV.

Ой вийду я за ворота,
Не бере мене охота;
Десять моему миленькому
Нагальна робота.
Ой хоть гальца, хоть не гальна,

То й такъ не гуляє—
Изъ тихого Дунаечку
Коня напуває.
Ой кінь ирже, води не п'є—
Вінъ дорогу чує;
Десь мій милий чорнобровий
Въ дорозі ночує.
Якъ зъ такою якъ зо мною,
Хай Богъ допомагає!
Якъ зъ иншою, та зъ гіршою,
Нехай Богъ зкарає.
Ночуй, ночуй, мій миленький,
Ночуй обнімайся,
А якъ вийдешъ на улицю,
То й не признавайся.

Маіорщина. Д. Л. Зр. Карадж. I. 360, 340.

CLVI.

Ой Боже мій милий,
Де мій милий дівся?
Чи єго звіри ззіли,
Чи вінъ утопився?
Якби звіри ззіли,
Добъ луги шуміли;
Якби вінъ втопився,
Добъ Дунай розлився;

Якби вінъ въ базарі,
 Добъ люде сказали.
 Чи вінъ у дорозі
 Воли поганяє,
 А чи у шинкарки
 Медъ-вино кружає?
 Якби вінъ въ дорозі
 Добъ рипіли вози,
 Якъ би у шинкарки,
 Добъ бряжчали чарки.

Щаснівка. К. К.

CLVII.

Похожено та поброжено
 Коло мого саду;
 Походила та побродила
 Журавочка зъ дітьми.
 Вона ходить, вона бродить,
 А журавличокъ дибле;
 Пъє козакъ горілочку,
 А шинкарочка сипле.
 Вона сипле, наливає,
 А козакъ випиває.
 Стоїть дівка у воротахъ
 Слѣза утирає.
 Прийшовъ якъ їй козаченько,

Ії вговоряє:

— Не плачъ дівко, не журися,

Така твоя доля.

— Ой якъ мени не плакати,

Що така моя гіркая доля!

Текла річка глибокая

Та нема переходу:

Полюбила козаченька—

Не на свою вроду.

Перебреду биструю річку,

Ще й половину ставу:

Полюбила козаченька

На людську славу.

Щаснівка. К. К.

CLVIII.

По садочку походила,

Сама собі говорила:

Нема того що любила.

Нема нема и nebude—

Розъраили ёго люде.

Розраили, розсудили,

Щобъ ми вмісті не ходили,

Одно 'дного не любили!

Маіорщина. Д. Л.

CLIX.

Чи я стріла, чи я вбрела,
 Чи мене підлито?
 Чи самъ милий не ставъ любить,
 Чи ёго одбито?
 Ой одбила щука-риба
 Отъ берега ряску:
 Утирала дівчинонька
 Отъ козака ласку.
 Ой я тую дрібну ряску
 Заберу въ запаску:
 Я своєму миленькому
 Підійду підъ ласку.
 Я не стріла и не вбрела,
 Мене й не підлито:
 А самъ милий не ставъ любить,
 Ёго не одбито....

Маіорщина. Д. Л.

CLX.

Текла річка зъ Дунаечка
 Та въ море упала—
 Молодая дівчинонька
 Човпомъ воду черпала,
 Молоденький козаченько

Сиві коні наповавъ,
 Наповавши сиві коні,
 Ставъ дівчину розпитавъ:
 «Скажи, дівко, скажи, красна,
 Ой чи любишъ ти мене,
 Чи любишъ, чи пійдешъ
 Сюю осень за мене?
 Дівчинонька стала й отказала:
 «Зроду я заміжъ не пійду...
 Посію василечки
 Въ вишневімъ саду:
 Ростіть, ростіть, василечки,
 Поки я васъ пополо,
 Прополовши василечки,
 Слѣзоньками обіллю,
 Оболивши слѣзоньками,
 Тоді й заміжъ я пійду.
 Тоді, тоді, козаченько,
 И всю правдоньку скажу.»

Щаснівка. К. К.

CLXI.

Шумлять верби конець греблі,
 Що я насадила—
 Нема мого миленького,
 Що вірно любила.

Шумлять верби конець греблі,
 Що я поливала —
 Нема мого миленького,
 Що вірно кохала.
 Нема мого миленького,
 Нема ёго тут —
 Ой поросла въ слідахъ ёго
 Шавлія та рута.
 Я шавлію пересію
 Руту перетичу —
 Кого люблю та кохаю,
 До себе закличу.
 — Чи ти чула, дівчинонько,
 Якъ я тебе кликавъ,
 Якъ повзъ твоімъ оконечкомъ
 Сивимъ конемъ іхавъ?
 — Ой хочъ чула, хочъ не чула,
 Не обзивалася:
 Я жъ на тебе, серце мое,
 Не сподівалася.

Берцівка. В. М.

CLXII.

У городі верба рясна —
 Славна дівчина прекрасна,
 Вона славна й уродлива,
 Її доля нещаслива.

По садочку походила,
 Сама собі говорила,—
 Сама собі говорила:
 Нема того що любила.
 Якъ пійду я на ставочокъ—
 Пливе утятъ табуночокъ;
 Одно 'дного догання,
 Кожне собі пару має....
 А я живу въ божій карі—
 Не давъ мені Господь пари.
 Ой пійду жъ я утоплюся,
 На каменю розіб'юся,—
 На милого подивлюся!

Щаснівка. К. К.

CLXIII.

Повій, повій, буйний вітре,
 Звідкіль тебе прошу!
 Візьми жъ тую тяжку тугу,
 Що на серці ношу.
 Повій, повій, буйний вітре,
 Зъ глибокого яру—
 Прибуди, прибуди, мій миленький,
 Зъ далекого краю
 Ой чому жъ вітеръ не віє
 И сонце не гріє?—

Тільки въ степу край дороги
Трава зеленіє....

Тараша. I. П.

CLXIV.

По садочку я ходила,
Сама собі говорила:
Нема того що любила,
Да нема ёго і не буде,
Розраили вражі люде,—
Да розраили, розсудили,
Щобъ ми въ парі не ходили,—
Да щобъ ми въ парі не ходили,
Й одно другого не любили.

Ой пійду я на ставочокъ—
Пливе щука й липочокъ
И утяттокъ табуночокъ.
Да одно другого паганяє,
Собі парочки шукає.
А я живу молода въ горі—
Не давъ мені Господь долі.
Да не давъ же мені Господь долі,
Ні дружини до любови.
Ой пійду я темнимъ лугомъ,
Ажъ мій милий оре плугомъ,

Да чужа мила поганяе —
Тая жъ бо насъ розлучае!

Тризнічівка. І. Н.

CLXV.

Ой тамъ за валомъ брала дівчина лёгъ
Да забула пов'язати —
«Недалеко мій миленький одъ мене,
Да нікому наказати.
Пов'язку лёнъ, пов'язку я зелений
Синёю ожиною —

Накажу до свого милого
Хочъ чужою чужиною:
А ні самъ прилени,
Ані конемъ прибїжи, —
Бьється ще й розбивається
Мое серденько безъ тебе.»

Біла-Церква. А. Л.

CLXVI.

Ой подумай, козаченьку,
Що я тебе вірно люблю!
Я жъ тебе та любила,
Въ зелений садъ водила,
Ягідки зривала, —

Та я жъ тебе годувала,
 Медъ вино купувала,—
 Та я жъ тебе наповала,
 Білую постіль слала,—
 Та я жъ тебе спати клала—
 Ой 'дну ручку въ голівоньку,
 А другою та й обнімала,
 Пригорнувши до серденька,
 Я жъ тебе та цілувала...

Щаснівка. К. К. Зр. LXXX.

CLXVII.

Ой летіла пава
 Черезъ сине море,
 Та вронила пава
 Свое крилечко:
 Ой не жаль же мені
 Сего крилечка,
 Тільки жаль козака—
 Сего сердечка,
 Що любивъ и кохавъ
 Та въ салдати пійшовъ!
 Ой недовго служивъ,
 Та й додому прийшовъ,
 Та й узявъ же собі
 Дочку вдовиную,
 Нарисованую.

Въ неї брови въ неї чорні
Нарисовані,
Въ неї лице въ неї біле
Нарум'яненее,
Въ неї очі, въ неї чорні
Розвеселеп'ькіі.

Маіорщина. Д. Л.

CLXVIII.

Ой на горі та суниченьки,
Підъ горою полуничен'ьки:
Пішоуъ милий у Кримъ по сіль,
А милая у черничен'ьки.
Не по волі я вчорніла,
Не думала постригатися:
Не пристає серце мое
Да зъ иншими женихатися.

Київ. А. Л.

CLXIX.

Ходила молода дівчина
По надъ берегами,
Полигала романъ-зілля
Дрібними слізами.
«Хилітєся, густі лози,
Відкіль вітеръ в'є—

Дивітеся, карі очі,

Відкіль милий іде.

Хилилися густі лози,

Та вже й перестали;

Дивилися мої очі,

Та й плакати стали.

Не плачте ви, карі очі,

Така ваша доля!—

Бо любили пройдисвіта,

По місяцю стоя.

Виткала молода дівчина

Дві плахти дрібниці—

Пішовъ козаць въ Запорожжя,

Дівчина въ черниці.

«Чи поволі чи по неволі

Въ чернички постригаться—

Не приймає душа моя

Зъ иншимъ женихаться.

Пливе човинъ води повенъ,

Колибъ не надлився;

Пішовъ козаць та на Запорожжя—

Колибъ не барився.

Пливе човинъ води повенъ—

Колибъ не схилився;

Пішовъ козаць та на Запорожжя—

Колибъ повернувся.»

Маіорщина. Д. Л.

CLXX.

Ой ти дубе, тонкий-гонкий,
 Листъ на тобі рясенъ—
 Ти козаче молоденький,
 Словами прекрасенъ.
 Слова твої ласкавіі,
 А чортова думка—
 Якъ я тебе полюбила,
 Гула якъ голубка.
 Гула, гула голубонька,
 Полетіла въ поле,
 А летючи говорила:
 Горе мені, горе!
 Утопила голівоньку
 Въ глибокее море.
 Уже жъ тому глибокому
 Та й не висихати—
 Уже жъ моїй голівоньці
 Та й не виринати!
 Уже жъ моїй голівоньці
 На дно потонати,
 Коли мене уродила
 Безщасною мати.

Щаснівка. К. К.

CLXXI.

Ой запряжу я сиві воли
 Та піду орати;
 Ой виорю нивку,
 Другу половинку,
 Посію я жита жменю,
 А другу ячменю—
 Нісь кимъ стати жита жати,
 Ячменю в'язати.
 Ой озветься козаченько:
 «Не журися, дівчинонько,
 Я твоє жито зажду,
 Ячмінь изв'язу—
 Я тебе вірно люблю
 Й за себе візьму».
 Та й підемо вь темний лісь,
 Нехай же насъ звірь поість.
 Ой ви звірі ви лютіі,
 Розірвіте ви мене!
 Розірвіте мое тіло
 По малесенькимъ часткамъ,
 Рознесіте мої кості
 По рокитянимъ кустамъ,
 Положіте мою душу
 На срібному блюді,
 Понесіте мою душу

Икь батющї моему,
Нехай люди скажуть,
Що я матюнку люблю....
Тоді нехай люди скажуть,
Що то вь світі за любовь:
Любовь наша—жизнь прекрасна,
А разлука тяжела!

Щаснівка. К. К.

СXLXII.

Шумлять верби вь кінці греблі,
Що я насадила—
Нема мого миленького,
Що вірно любила.
Шумлять верби вь кінець греблі,
Явірь не стинеться—
Не стій, дівко, изь парубкомь,
Вінъ зь тебе сміється.
Хочь сміється-не сміється,
Я за імъ не буду,—
Рости, коса, до пояса,
Я гуляти буду!...
Немає й не буде,
Нема єго тут—
Ой поросла по слідочку
Шавлія та рута.
Я шавлію пересію,

Руту перетичу—
 Люблю свого миленького,
 Й собі перекличу.
 Переорю на шавлію
 Сірими волами—
 Перекличу миленького
 Зъ чорними бровами.
 На шавлію окропъ грію,
 На руту не буду—
 Розсердився пресісівъ синъ,
 Просити не буду.
 Нехай ёго тії просять,
 Що греблю розносять!
 Нехай ёго тії люблять,
 Що въ болоті трублять!
 Нехай ёго тії знають,
 Що въ болоті грають!
 Хати не топила,
 На припечку кама—
 Прощавайте, подруженьки,
 Теперъ я не ваша.

Щаснівка. К. К.

CLXXII.

Пливи, пливи, утка,
 Проти води хутко,

Та не кажи, сіра утко,
 Що я тутъ горюю;
 Та накажи, сіра утко,
 Що я тутъ паную!
 Та мое жъ тутъ панування—
 Гірьке горювання.
 Лебідонько біла,
 Де доленьку дла?
 —На Дунаї купалася,
 Тамъ и доля зосталася;
 На Дунаї пуринала,
 Тамъ и доля потонула.

Щаснівка. К. К.

CLXXIII.

—Десь ти мене, мати,
 Въ барвінку купала,
 Та купаючи проклинала,
 Доленьки не дала.
 Десь ти мене, мати.
 На місті купила,
 Що ти мені доленьки
 Та й не вділила.
 Було жъ тобі, мати,
 Та й не проклинати,
 Та сновити й положити,

Нехай би я плакала,
 Добъ я собі въ Господонька
 Доленьки прохала.
 Тоди тебе, доню,
 Я проклинала,
 Якъ у степену крїй дороги
 Пшениченьку жала,
 Та на гору й шла, ще й тебе несла,
 Та водицю брала.

Щаснівка. К. К.

* * *

Щаснівка

—Деси ти мене, мяті,
 В гарніву куня,
 Та куняюч прокинула,
 Докинула не дала,
 Деси ти мене, мяті,
 На місті куня,
 Що ти мені докинула,
 Та й не відкинула,
 Було ж тоді мяті,
 Та й не прокинула,
 Та спочини й поможти

